

سلسله دروس خارج

اصول فقہ

استاد پیدہ حسن خمینی

موضوع: وضع

جلسه:

۵۲

تاریخ:

۸۹ / ۱۰ / ۱۶

رابطه لفظ و معنی

بالوضع

دلیل :

چون دلالت بالذات باطل است، پس دلالت
بالوضع صحیح است (چراکه شق ثالثی ندارد)

دلیل :

بطلانِ «ترجیح بلا مرجح»

بالذات

سه قرائت از قولِ «بالذات» وجود دارد

سه قرائت از قولِ «بالذات» وجود دارد

۳. «مناسبت ذاتیه بین لفظ و

معنی»:

علت تامه وضع است

۲. «مناسبت ذاتیه بین لفظ و

معنی + علم به آن مناسبت:

علت تامه خطور معنی به

ذهن

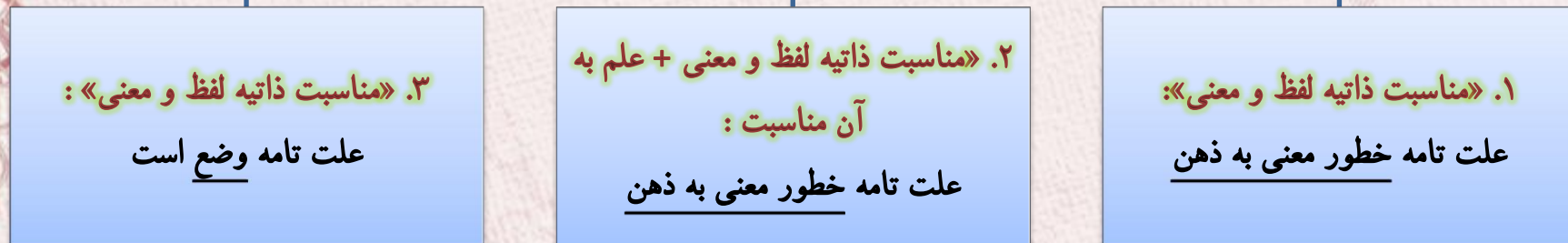
۱. «مناسبت ذاتیه بین لفظ و

معنی»:

علت تامه خطور معنی به

ذهن

سه قرائت از قولِ «بالذات» وجود دارد

استدلال:

مفاد هر دو یکی است؛ فقط :

در «ترجیح بلا ..» به «فاعل» نسبت می دهیم
در «ترجیح بلا ..» به «نفس» طبیعت اشاره می
کنیم

نقد :

در «ترجیح بلا ..» **فاعل** داریم که غایت ندارد
(فاعل بدون غایت به نفی فاعلیت می انجامد)
در «ترجیح بلا ..» فاعل نداریم

بعضی گفته اند:

این دو، یکی اند

بعضی گفته اند:

این دو، دو

چیزند

بحث پیرامون :

«ترجیح بلا

مرجّح»

و «ترجیح بلا

مرجّح»

«بالوجدان»، بین لفظ و معنی رابطه ای ذاتی نیست

علت انتخاب لفظ :

مرجحات گوناگون (مانند سهل بودن اداء یا خوش ترکیب بودن)

دلیل بطلان «مناسبت ذاتی» :

- اگر مراد مناسبت ذاتی **قبل الوضع** است :

می گوئیم : خدا در زبان های مختلف، نام های مختلف دارد = مناسبت

های ذاتی متعدد در خداوند = محال

- مراد مناسبت ذاتی، **بعد الوضع** است»

می گوئیم : محال است امر اعتباری باعث علقه تکوینی شود

کلام حضرت امام

پیرامون :

«**رابطه لفظ و معنی**»